

LA HONORATA.

PERIODICH CATALANISTA HUMORISTICH IL·LUSTRAT,
SATIRICH Y LITERARI

Tocarà al menos un cop cada setmana.

VAL. PER TOT ARREU 2 QUARTOS.

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS.

ADM. NISTRACIÓ Y REDACCIÓ

PREU DE SUS 'RIPCIO

Lleona, 4, pis primer, (baixant del cel).

Fora de Barcelona, 10 rals
Estranger, 20 rals

—Y d'o ichs mossen Jaume, que no fan cap mas miracle?

—¡Ay senyora Paula, la gent s' ha pervertit tant, que ja no sabem de que fer catòlics.

—El Cantor de las hermosas. Qui 'n vol un altre.

—Plegémlo ram, noya, qu' ab lo temps que corra, sembla que la gent no está per romansos.

No 'm saquegis tan lo cistell *Gimenas* perquè la senyora sempre diu que no trobabe 'ls comptes.

—Si jo pogués parlar, ¡qu' en diria de cosas..... pero.....

—¡Las dozaaa! ¡cerenooo!

Aquets son aucells de pas y son lo millor termó metro. En sentint cantar la Catarina fret segur.

—¡Adios retrechera! ¡'m te 'l cor robat!
—Vingui fins á can Maurici que 'n parlarem.

Ayuntamiento de Madrid

LO CASQUET.

Vostés ja saben lo que es un casquet. Un casquet no es gorra ni barret. No te visera com aquella, ni te alas com l'altre. Es una especie de copa que omple tot lo cap, sense res que li fassi de corona, ab una borla al mitj del círcul que forma la seva superfície, ó be un botonet com lo punt d'ahont parteix lo radi d'una circumferencia.

Ab aixó crech que quedarán enterats de la forma del casquet. Ara lo que eonvé manifestálosi pera que no 's riguin de lo que bonament pot dirse que no es mascle ni femella, puig en aquesta classe de prendas es lo dels articles, que perteneix al género neutro, es que 'l casquet es sever y respectable, perque 'l usan los jutjes quan están constituits en tribunal.

Mes per aixó sempre m'ha semblat poch serio lo casquet. Desde que he vist que 'n feyan abús los turchs, los capellans y 'ls richs per estar per casa que me ha caigut del concepte.

Jo sempre li he tingut antipatia. Me sembla una cosa imperfecta. Afíginse; ¿qué 'ls diré? lo polisson sol d'una senyora, ó una senyora que portés lo polisson al descobert. L'efecte que aixó 'ls faria á vostés, es lo que á mi 'm fa lo casquet.

Vegin, donchs, com m'havia de suplar, lo veure, en un moment que ni pensava que al mon fos, comparexer un subjecte ab dos casquets, un á cada ma portats ab lo cuydado que 'l bisbe porta la custodia, y dirme que de part del seu amo, me quedés lo que fos de la mida del meu cap.

Cóm no podia negarme á acceptarho, per no cometre un desavre y no perdre un amich, vaig carregarme de resignació, pensant que mes va patir Cristo per nosaltres que lo que jo patiria per lo casquet, y una darrera l'altra m'vaig encasquetar las duas prendas, triant la que m'anés millor, ja que no hi havia altre remey, deixant la que m'va semblar, que 'l mosso va entornarsen, sense que ni menos li donés jo las gracias.

Precisament aquell dia feya un mes que no m'havian afeitat. Tenia donchs la cara plena de pel llarch y mal cuydat. Aixó unit á que estich bastant ple de cara, ja poden pensarse la fila que faria ab lo casquet posat, darrera un escriptori, assestat de manera que no mes me queda en descubert del coll en amunt.

Com no m'vaig pendrer la molestia de mirar-me, ignorava de moment la presencia que feya ab la nova prenda, pero be m'ho advertiren los que anavan venint.

L'un se quedava mirantme sorprés. L'altre reya escandalosament: qui m'contemplava ab ironia; qui se m'treya 'l sombrero ó la gorra no coneixentme.

Va ser un sainete tota la tarde.

«Vaja, pensava, lo vestit no fa 'l monjo. Ab lo casquet ni sembllo lo que só, ni soch lo que semblo.»

Pera dur casquet, ja ho he dit, se ha d'esser turch, jutje, capellá ó home rich. No essent res de tot aixó, no va be. Lo qui se 'l posa, fa com aquells hortelants que per Sant Nin y Sant Non portan 'barret de copa alta ó com los cotxeros dels morts, que acompanyan lo cotxe de luxó.

També portan casquet, aquells moros que venen sabatillas.

No hi ha mes, jo agraheixo lo regalo del meu amich, pero me sembla que 'l guardaré pera quan sia alguna cosa mes que periodista, que en lo temps que corrém es lo mes poch que 's pot ser. Queda demostrat, donchs, que cadascú deu vestir com correspon á son art, a sas condicions, y á son pais, si no vol fer riure á la gent.

Per la meua part renuncio al casquet.

Ja ho saben: si algú de vostés vol regalarme un objecte pera 'l cap, no m'fassin pas lo present d'un casquet. Ara ja 'n tinch un, si me 'n donavan un altre, no sabria pas ahont posármel.

LO NEGRE DE LA RIBA.

SÚPLICA AL SR. RIUS Y TAULET.

Estimadíssim don Paco,
tinch de dirli, puig me toca,
que si un dia vol se 'l mico
passi pel carrer de 'Roca.

Jo visch al número trenta.
Ni may que hi posés la planta!
Si está á casa m'atormenta
travessá 'l carrer m'espanta.

Faig poquíssimas sortidas
y encara son desgraciadas,
sempre veig parets humidas
y una mar de rieradas.

La rambla ab molt gran anhel
la rega un home tot sol,
y 'l meu carré, aixó es cruel,
lo rega tothom que vol.

Si á la rambla hi ha una aroma
que tothom recull ab flema,
lo carrer ahont visch, no es broma,
fa un olor que á tothom crema.

Aixó fins passa de mida,
lo vehinat sempre s' enfada:
home, si creu que es mentida
vingui á darhi una passada,
Si algun cop estant de guassa
ve, per la Portaferrixa,
ja veurá 'l neguit que passa
aquesta gent infelissa.

Aixís que entra 's veu un riu,
mes enllá un canal se veu,
la dreta un lago descriu
y la mar, per tot arreu.

L'un se posa tot mullat,
l'altre pobre 's posa brut,
un altre queda entangat
pero ningú 'n surt aixut.

Ja ho veu, te de posar frenos,
reprimeixi á certs fulanos
y no se 'n dongui de menos
perque son molt bons paganos.

Espero de sa excelencia
que tindrà un xich de constancia,
un poch menos de elocuencia,
y per nosaltres mes ansia.

Perque aquí parlant clarets,
li diré sense fe embuts;
vosté vol certs llochs molt nets
pero 'n te alguns de molt bruts.

¿Qué fa milloras? Va be.
¿Qué arregla 'l Parque? Be va:
pero amich, cuydis també
dels carrers de baixa mia.

Hi ha carrer que per peresa
de poch net guanya la basa;
pero lo que mes me pesa
que ho siga 'l carrer de casa.

Miri, ab gran confiansa espero,
que 'ns servirà sens reparo,
posins un bon sumidero,
ó un municipal ben raro.

'Ns passarà aquest mareig,
y 'ls vehins tindrem gran goig,
suprimeixins lo fangueig
y disposi de 'n

Q. ROIG.

AMOR ETERN.

Cada jorn al despuntar l' auba, quan las flors espargeixen sa flaire y los aucells ab sos armoniosos cants anuncian lo nou dia, en una salzareda d'espessos brancatjes y tendras fullas, una pastora hermosa com un ángel y un pageset de cor noble 's troban; y fent deu mil juraments, á cada instant se besin amorosament.

En sa última encontrada, era tant lo goig de que eran presa, que ni 's recordavan que las horas transcorreguessen.

—Sens tu, (deya 'l pageset) ¿qué fora ma vida? puig que sols es mon plaher contemplar ta imatge; sens tú, vida mia, per mí 'l mon fora res; ¡Oh! si 't morisses, te juro per lo mes sagrat, que buscara afanyós un lloch en ta tomba, per estar eternament prop del teu, mon inanimat cos.

—¿De vritat, mon amor? ¿no m'oblidarás ja may, m'estimarás sempre?

—Primer, los raigs del sol s'eclipsarán per sempre; y 'ls boscos quedarán sens arbres; y 'l riu quedarà sech. «¿Si t'estimaré sempre... dius?... Pregunta al rossinyol si parará son cant en la Primavera y si deixarà oblidats en lo niu sos petits.

Cóm tinch jo may d'oblidarte, cóm pot la torrentada que arreplega las ayguas d'una tormenta, deixar de fer son curs si baixa plena de gom á gom? ¡oh! no, impossible.

—Y tu, vida de ma vida?

—¿Jo? que no faria per tí si ets l'esperit que m'anima, sols á ton costat trobo la vida ditxosa. Te tinch tan estampat en ma pensa, que 't veig per tot hont vaig. Avuy desde mon llit te contemplava rodejat de núvols de gloria, portanne la felicitat que tan desitjem. Pero ¡ay! al mitj de tan plaher m'he despertat y m'he entristit! m'he entristit veyent qu'era la vana il·lusió que 'ns persegueix per aumentá 'ls nostres sufriments.

—¡Oh! somni de mas il·lusions! ¿Per qué no has de ser una veritat? ¿per qué 'l teu pare no ha de

concedir aquell sí que tant desitjem; ¡Oh! me resta la esperansa de que si no es en aquesta vida será en l'altra inquebrantable nostra unió.

«Passats alguns instants, se despediren, condolits per sa separació, besantse altre volta ab verdader amor y marxaren; ell, á trevallar al camp; y ella, á sa casa; á buscar las cal·retas per anarlas á pastorar.

Just havia arribat la bella pastora en lo llinard de sa casa, son pare la reprengué, per haver tardat mes temps de lo degut y li feu un sens fi de preguntas, á las quals la tendrá enamorada, no poguent amagar lo que en son semblant portava escrit, tot rodolantli una llágrima, que regant sa cara aná á fondrers en la terra, li contá lo succehit.

Son pare, que guiat per sa mesquina ambició, y que sens lo consentiment de sa filla, la havia ja promesa á un rich hereu d'una masía vehina, li digué que no volia que pensés per un may mes en son estimat, ni li parlés al trovarlo, fentli fortas amenassas y al mateix temps privantla fins de allunyar-se mes enllá de un quart al entorn de sa casa.

¡Quant trista y amarga va trobar la vida al veurers privada de sa única il·lusió, son únich consol,

Ja 'l veyá allá en son pensament y 'l sentia com amoroset li parlava y fins li semblava sentir los seus sonrosats llavis niu dels amors trocarse ab los seus; pero no li bastava; ella no volia contemplar sa imatge il·lusoria si no la realitat, son verdader enamorat.

Transcorregueren un, dos y mes dias, la casta pastora, no pogué contenir l' anhel de crusart ab son ayment tendras y amorosas conversas, la tristesa s'apoderá de son cor, no podia apartar de son pensament la imatge tant volguda; y lluytant entre 'l deber y son desitj, lluytant entre 'l deber y sa esperansa, s'trobá dominada per calor estrany que avivantli mes lo amor que sentia, la tenia com alelada, la feya oblidar fins de sí mateixa y acabá per llevarli una vida que sols la tenia per son amat, acabá per portarla á la fossa presa de la major anyoransa. Saber que ell vivia, que estava allá á la vora, que fins y tot devegadas lo sentia y no poderli expressar lo que 'l seu cor volia espresar, no poderli dir que era seu, que l'estimava, que sa vida era sa vida, fou la pena mes intensa que pogués sentir, lo dolor mes viu que pogués experimentar. ¡L'anyoro! ¡l'anyoro! se deya á cada moment, ell me vol, jo també, nostres corts han de ser hu y repetint una y altre volta allá en sa pensa, ¡l'anyoro! ¡l'anyoro! se concentrava y... vingué un moment que 'l cor explotant en tot lo plé de sa forsa la ofegá, y la ofegá pera sempre.

¡Pobre pastora! Son cos fret é inmóvil ha quedat en sa propia cambra vetllat d' angelets. Pero la seva animeta, emportansen la palma del martiri, se n' ha anat de correguda al Cel.

III.

Desde l' últim dia de son amorós col·loqui cada jorn l' enamorat pageset acudia al lloch en que sempre 's trobavan ab sa estimada; esperava, mes era vana sa espera. La pageseta no compareixia. La sua falta l' inquietá, y mes quan observant que passavan dos y mes dias tampoch compareixia. ¿Qué será? ¿Que haurá passat? ¿Perqué comans no acut aquí cada dia?...
 ¡Quants de pensaments bullían en lo cervell del aymant! ¡Quántas ideas monstruosas s' apoderavan d' ell!

—«M' haurá oblidat? (deya entre sí) ¡No! ¡ca! no pot ser. ¿L' haurá obligada lo seu pare á entregar son cor á mon rival perque te mes doblas que jo, que no posseeixo mes que lo que 'l trevall me dona?

Tampoch considero 'a son pare prou foras pera convencerla. Ella m' estima encare, si; ella no pot haverme enganyat perque te 'l cor noble, ni pot haver donat á ningú mes paraula.... ni, res.... no puch duptar perque faltaria á sa pura y bondadosa dignitat.

Fent aqueixas reflexions tornava 'l quint jorn al lloch de sos dolsos recorts.

Lo cel, habia perdut completament lo rich aspecte de sa última encontrada, uns núbols negres y espessos amenassavan una grossa tempestat; las campanas de la iglesia tocavan á morts. En aquell mateix moment, passava per prop d' ell una velleta, que s' apressurava en marxar á sa casa per que 'l temporal no l' atrapés pel camí.

—Bona vella, (digué 'l jovinzel), sabriau dirme per qui brandan las campanas?

—Per la hermosa pubilla de la Masia de 'ls Salsers que ahir á las deu del vespre, entregá l' ánima al Criador.

Al sentir tal nova, quedá fret com lo marbre y un horrible mal-estar, s' apoderá d' ell, com si l' agonía lo fes sabedor de que en aquell mateix instant habia de abandonar aquest mon, per acabar d' una vegada tants grans sufriments.

De prompte torna en sí, y com si un pensament abrumador l' hagués inspirat, sens despedirse ni tan sols de la pobre vella, s' en corregué vers lo cementiri.

Mitja hora escassa feya que havian enterrat la mal-haurada pastora. Busea ell la tomba de sa estimada y després de regarla ab abundantas llágrimas se precipita á la fossa, espanya la caixa, s'

Dissapte passat en lo Principal tingué lloch lo benefici de D. Rafel Calvo, al que hi assistí tan numerosa concurrencia, que 'l teatro s' omplí de gom á gom.

Se posá en escena lo drama d' Echegaray *Mar sin orillas*, fent sortir, després d' acabat, al Sr. Calvo, que fou saludat ab un aplauso general que durá alguns minuts, mentres li presentavan un sens fi de preciosos regalos, entre 'ls que recordém: un busto de Cervantes ab una tarjeta d' or; una agulla de brillants; una daga árabe; cuberts de plata; un pergami ab un dibuix alegórich; un busto del beneficiat; una porcellana; una espasa; una figura de bronzo; la obra *XIX siecle*; una daga toledana; un látigo etc., etc.

També se li tiraren rams de llorer y coronas y versos, y de dalt de las bambolinas queya una pluja de fullas de llorer.

Fou una demostració expontánea del públich agraht per los bons ratos de goig que debia al beneficiat.

Quan llegirán aquestas ratllas lo Sr. Calvo ja haurá acabat sos compromisos ab lo Principal; per lo tant esperém ab desitj que torni quant mes aviat millor, que mentres será fora l' anyorarém.

Del Liceo *non ragionar*; ja s' acabat. Mes val donchs que no 'n diguém res. La empresa ha mort de la tfeis que al primer dia de temporada va contraure. ¡Si corren uns aires per aquell teatro!

En lo Teatro Catalá se donan ja las últimas representacions del *Otger* lo cual vol dir que aviat tindrem estreno. Aixís, aixís, moviment, que hi ha molts actors nous que esperan torn, y la veritat, be se 'n necessitan d' autors que pujin, perque los que hi ha 's van sent vells y algú te de reemplaçarlos y per aixó necessitan haver fet l' aprenentatje primer. La funció d' avuy es á benefici del Sr. Ferrer y Codina, del qual los parlarem la setmana entrant.

Lo benefici de la Sra. Parrenyo, va ferse dilluns ab una gran entrada. *A bordo y en terra* fou l' obra que esculli pera posar en escena y després d' un concert de piano y violí, que mes val callarho, se representá *La nit de nuvis*, que sempre será ben acceptada.

La Sra. Parrenyo, fou obsequiada com se mereix, ab toyas de flors, coronas, coloms. Los regalos que se li feren consisteixen en unas arrecaadas ab brillants, un devocionari, un adrés d' or, un estoig, un punyal, una corona de plata y un vano de nácar.

Cada dia 's notan mes los progressos de la senyora Parrenyo en la interpretació dels papers que se li confian, qui no dúptem será á no tardar una de las millors actrius de nostre teatro; sobre tot si recordantse de la inolvidable Soler, procura seguir son exemple, pera lo cual no li falta ni inteligencia ni figura.

La espada de Satanás, va atreure molta concurrencia al Espanyol diumenge passat.

En lo Circo Ecuestre ja hi tornan á ser en Bébé y en Magríni. Nostra ben vinguda.

Prometém anar á veurels.

BERNAT PESCAIRE.

En un poble que 's diu Larrumbe, hi ha un alcalde que ha prohibit que 'ls noys vagin á estudi.

Deu ser per anarhi ell sol, perque be ho mereix.

Hem vist una llista dels *pessebres* que poden visitarse á Barcelona.

La gent que 'ls te á casa son personas dignas de tenirlos.

A nosaltres no 'ns hi pendran pas per altre. No fos cas que 'ns confonguessin.

Lo dia dels Reys, diumenge y dilluns passats, que 's posaren en escena obras del Sr. Arnau, en lo Romea, lo teatro estava ple de gom a gom.

Y es que las comedias del Sr. Arnau agradan sempre, puig ben be pot dirse que en aqueix genero, ningú li passa la má per la cara.

Ab lo temps sarán las obras clásicas del teatro Catalá.

Segons una estadística de Paris, la gran majoria de amos de restaurants y establiments de begudas, son personas que han sigut criats de casas bonas.

No tinguin por que 's planti cap periodista, á no ser que sigui pera escriure cartas y memorials en un portal d' escalera.

Ja han vist com s' ha acabat la historia del Liceo.

Lo Sr. Sancho no ha pogut terminar la temporada y ha perdut los 4.000 duros que tenia de dipósit.

Y ara que 'n faran los propietaris d' aquest diner?

Indemnizarán als alonats de las funcions que no disfrutaran?

Ja ho sentirem dir.

Diumenge passat va recorre varis carrers una manifestació republicana, que ana á dur coronas als que morenen en Sarriá lo dia 11 de Janer de 1874.

¡Ja fa 12 anys!

Es escandalós, no 'l robo, sino 'l modò com s' exerceix la vigilancia.

Mirin que no 's fa ab mitja hora foradar una porta, després lo vidre del aparador y acabat anar trayent los rellotjes en ell colocats.

Aixó ja saben que va succehir en lo passatge de Madoz. Si hagués sigut fora del centro de la ciutat, se 'n haurian endut la casa y tot.

Vaya, se roba ab molta seguritat.

En lo teatro Romea no s' hi pert gens lo temps. Fa una pila de dias que 'l rellotje senyala la mateixa hora.

Lo Sr. Gasset no vol que 'ns tornem vells.

La setmana entrant s' estrenará *La trompeta de la sal*, en lo teatro Catalá.

Bebent lo vi de las neulas li vaig declará l' amor: y que si me va respondre lo que sempre 'm deya *no*.

Ja han passat totas las festas entre galls y confituras; ja no més quedan enfts y las butxacas ben buydas.

Sembla que 'l cólera fa de las sevas en alguns pobles d' Espanya.

¡Ajuntament alerta!

Vaya, no adormirse, no adormirse, que aquest any no estém per mes desgracias.

Home previngut val per dos.

Quan dos promesos se casan, no haurian de sortir á passejar fins al cap de deu ó dotze dias, que ja s' haguessin barallat una vegada.

D' aquesta manera no anirian pel carrer exhibintse ab lo barret alt y lo vestit de seda, fentse magarrufas sense parar que 'ls descubreixen á la llegua.

Lo vestit del matrimoni es com alló que 's diu «de lo sublim á lo ridícul no hi ha mes que un pas.» Y casi tots lo primer dia que 'l portan s' hi posan en ridícul.

Y lo mes bo es que tots van per allá ahont hi ha mes gent.

Per fer riure mes.

Un senyor que porta ulleras, aquets dias estava tot espantat perque rebia targetas. Se creya que eren targetas de desafío.

Nosaltres li varem tornar la tranquilitat dihentli que eran felicitacions de cap d' any.

Lo que es no estar al corrent de las modas.

Lo dia que 'ns vam coneixer per casualitat va ser, jo anava amunta de Rambla tu venias al revés.
 Jo duya un boó tá la mánega, tu al teu mocador sarrell; sens voler vam enganxarnos de roba y de pensamet.

La vigilia de cap-d' any á la nit los zorrillístas de Barcelona varen ecelebrar un banquet en lo saló de la Palmera, que es lo palau de las raspas, ab motiu d' esser l' endemà sant Manuel, lo patró del seu pontífice, que es com ells a no

IV.

Lo fosser doná part á n' al rector del poble de tragedia que aterrorizát acabava de presenciar. La commovedora noticia va correy lo cementi-estava ple de gent que feyan cada hu sos difents comentaris; tothom estava trastornat.

Va presentarse 'l jutje y ordena que s' enterresen en una mateixa fossa y desd' aquell mal-haurat jorn l' anomenan per *Lo fossar dels amors*.

Lo pare de la pastora estava també trastornat y fou deya que sentia no haver accedit al llegitim desitj de sa filla; mes ja era tart; ja no tenia esme a sa mal-haurada resolució.

menan als demés jefes de partit, sobre tot al senyor Castejar que may ha sigut ministre de cap rey.

Al saber l' objecte, un sagristà d' aquells de la cara de color passat y 'l nas d' apagallums, deya á mossen Baldiri: —¡Ay ay! no diuhen que 'ls zorrillistas van tan contra nostra Santa Mare la iglesia católica, apostólica y romana?

—Si, Benet, fill meu.

—Donchs, com es que celebran lo sant del seu capítol?

Lo mossen no va sapiguer que respóndreli.

Y nosaltres nos hauriam trobat en lo mateix cas. No sabem perquè poguent celebrar lo cumpleany han de fer la festa pel sant. ¡Tan radicals que voleu ser!

Los editors de *La Ilustracion Ibérica* fá dos anys que ab l' últim número de Desembre regalan als suscriptors un tomo que titulan *álbum poético*; molt ben tirat, ab paper bo y tot.

Fins aquí la cosa es d' aplaudir, perquè la veritat es que 'l llibre fa goig y tenta llegirlo, pero quan se fulleja, trancament, cau de las mans y ni menós un home te ganas de cullirlo.

Y saben qué ho fá aixó? Donchs aixó ho fa, que 'ls versos son fets sobre 'ls grabats, quan lo natural es que 'ls grabats sian fets sobre 'ls versos. Y aixó 's veu á la llegua. Fins hi ha poesia, aixís no mereix anomenarse, que sembla la llista de tot lo que 's veu en lo grabat. Com per exemple:

Vivir contigo en apartada orilla,
en fértil valle que fecunde un lago;
hender sus aguas en veloz barquilla; etc.

Mirar la luna en el espacio puro
surgir tras alto y pintoresco monte.

Un altre exemple:

Jóvenes y enamorados,
por la nieve combatidos,
van recorriendo esos prados,
con el paragua tapados.
y de cansancio rendidos.

Res: lo mateix que si ensenyessin la llanterna mágica. Llibres aixís, ab versos d' encàrrech, no poden surtir bé de cap manera.

Un altre any, si volen fer aquest obsequi; fássinlo be. Demanan ó compran poesias, las fan ilustrar pels nostres artistas. y donarán un bon regalo als suscriptors. Ja sabem que 'ls hi sortirá mes cart que adquirir los grabats á tant lo centímetro ó á tant l' arroba, pero al menos será un álbum poétich. De la manera que fins ara ho han fet, també s' hi fan los ventalls.

Dilluns que ve lo senyor Bonaplata fá 'l seu benefici posant en escena *Vida alegre y muerte triste y Cura de moro*.

¿No 'ls hi sembla que fent aquest en castellá després n' hauria de fer un altre en catalá? Com que treballa de las duas maneras!

La uestió es que dilluns vinent se vegi ple lo teatro.

Nosaltres ja li augurém aixó en vista de las moltes simpatías de que s' ha fet mereixedor.

Conforme deyam en nostre número anterior, lo dissapte passat s' estrená en lo Teatro Espanyol lo juguete en un acte original de D. Eusebi Benages, titolat *Croquis del natural*.

Las circunstancias de ser l' autor amich nostre y además colaborador de aquest setmanari, nos priva de fer los elogis que mereix dita obra. Sols direm, que 'l públich va celebrar infinitat de xistes de que está plena y que sostingueren sa rialla general durant lo transcurs de la representació. Lo desempenyo fou mes que regular lluhintse la Srta. Cuello y 'ls senyor Guardia, Guitar y Busutil, especialment l' últim de dits senyors que desempenyá admirablement lo paper de Serafi. Al final fou l' autor cridat en escena entre 'ls justos aplausos de la concurrencia.

Aquesta setmana també 'ls tenim de donar una nova trista: la de la mort de D. Francisco Carvajal, administrador del teatro Romea.

Lo Sr. Carvajal feya temps que patia una malaltia incurable, pero per aixó no ha sorprés menos lo fatal desenllas que per ara res feya preveure vingués tan prompte.

Compartim ab sa apreciable familia lo dol que sent per tan irreparable pèrdua.

Sembla que aquest any lo cartell dels Jochs florals se pu-

blificará per entregas. Ja ha sortit la primera. Aviat apareixerá la segona, fins que s' hagi acabat.

¿Qué fan los ofertors de premis?

¡Tenim un por d' endevinar lo que pensem!

Tenim noticias de que 'l desafío pendent entre 'l célebre Pela y onze y 'l Sr. Partagás no se efectuará habentho celebrat molt satisfactoriament ab un gran *æstis* á la montanya Pelada.

Y per tal faust aconteixement alguns farinares tractan de eregir un monument al Sr. Pela y onze al bell mitj del saló de Llotja.

Y per tal objecte s' obert una llista de suscripció que l encabessen los següents personatjes:

LISTA de suscripció oberta en aquesta redacció per aixecar la camisa vull dir un monument al popular Pela y onze:

Pascualet (fabricant de bastons)	Rs. 10
Lluquet (comerciant de monjetas)	» 5
Guarda, bola (no m' embolico)	» 20
S. Llati (Guerxo de la ratera)	» 10
Guarda costas Deixeble d' en Frascuelo)	» 10
Pujataulons (Comerciant de fabas)	» 20
Martí (traficant de sagó)	» 5
Poti (Conde X)	» 1'50

Rs 81'50

Fins avuy seguix oberta la llista de suscripció.

EPIGRAMA.

Un francés, marxant de be,
richs mocadors ensenyava,
á la gent que 'l rodejava
quan un pagés li digué:

—De quant son aquets Mussiú?

—De franch, respongué 'l francés,

Y 'l pagés, fent lo pagés,

ne pren un y se l' endú.

PEPET D' ESPLUGAS.

A un qu' estava malalt, li deya 'l metje que lo qu' havia de fer era distreuerers, que tot lo séu mal venia de rumiar massa y que no pensés en res.

—Donchs li dono las gracias, li contesta 'l pacient, perquè justament ara estava rumiant com lo pagaria á vosté.

Un capitalista va ferse fer un retrato al oli, y observant que 'l pintor estenia 'ls colors per la paleta, y 'ls anava arreplantant de mica en mica, li digé:

—Home, una cosa 'm disgusta.

—Digui.

—Que veig que aprofita molt las micas de color. Per mort de Déu, tractanse de una persona com un servidor, no miri prim. Gasti color y no 's dongui tanta pena. Y després jo no haig de regatejarli 'l compte.

—Voldria, deya un perdut, trobar alguna persona que 's cuidés dels meus interessos.

—¿Tan rich t' has tornat? li preguntava un amich.

—No 'm has entés: voldria que aquesta persona s' encarregés dels interessos que dech als méus acreedors.

Pasavan per la rambla dos andalusos:

Chico no ce que decille pero me ha robao la carma.

A lo que contesta un pagés que va sentirho.

Lo que es á mí, si 'm roban la Tuyas faig un disbarat.

—Escolteu, mestre, aquets aucells que porteu, son pardals?

—No, que son per vendrels

XARADAS.

Ahir deya D. Eudalt,
que res troba *prima* un *dos*,
á cert senyor que un *total*
va comprá á n' en Campderrós.
del carrer del Hospital.

ANAGRAMAS.

Per las firas de Nadal
va comprar la Mariona
pel seu cosí, á Barcelona,
un *total* y unas *total*.

PEPET D' ESPLUGAS.

INTRINGULIS.

Buscar una paraula que trayent cada vegada una lletra comensan per la última dongui lo següent resultat: 1.ª, una malaltia;—2.ª, quan un s' ha mort es fá;—3.ª, nota musical;—4.ª, consonant.

ESQUILA CAYAS.

GEROGLIFICH.

LO
CANOVAS
EMPRESA
LLADRE
T. AHONT. LO
A. A.
N.

ACENTÍGRAFO.

Roch: ¿Que no vol *tot*
la *total* de aquet carrot?

August Roig.

A la juehua *tres quarta*
un grós *prima* li va dar
pera la casa guardar
la seva cosina Marta.
Jo u a *Total* vaig comprar
per regalarla á la Quima
y á n' á mi una *quarta prima*
en Pep me vá regalar.

J. Trujols.

Imprenta de J. DEL CLOS, Urgell, 46

MODUS VIVENDI

Pessa catalana en un acte y en vers original del jove escriptor

M. FIGUEROLA ALDROFEU

il·lustrada ab magnífichs foto-grabats del reputat dibuixant

JOSEPH ILOPART

PREU 2 RALS.

De vedna, en las principals llibrerias y kioscos de la Rambla.